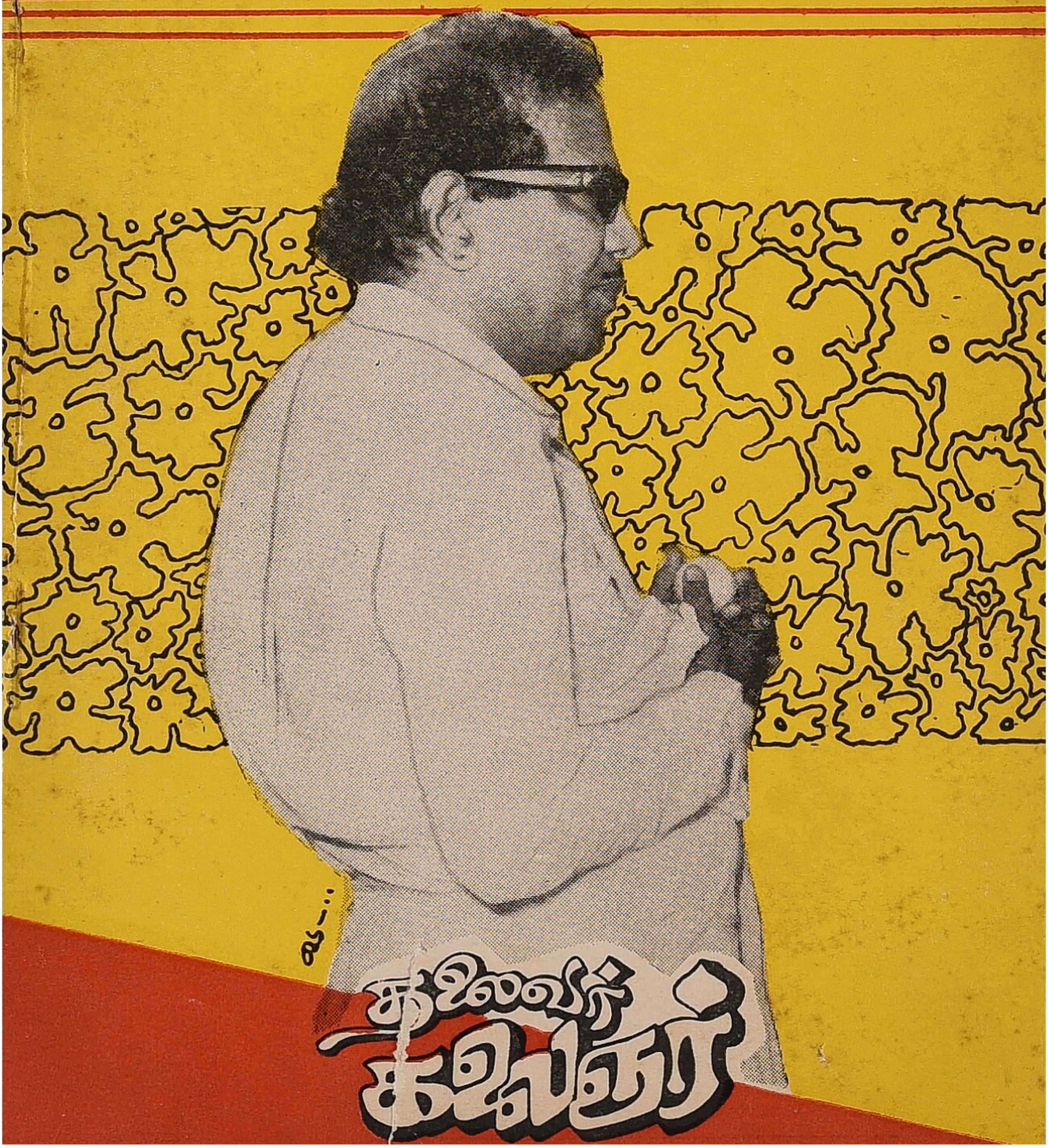
கடவுள் மீது பழி!

சுஜாதா

கடவுள் மீது பழி!

233 க

தலைவர் கலைஞர்

பலகலைப் புலவர்,

தமிழ்த் "கா.சு" நினைவு இலக்கியக் கழ

சுவராஜ்வடிவுஅகம் - குழித்தலை,

திருச்சி மாவட்டம். 639 104.

தலைமைக் கழக வெளியிடு

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

508, அண்ணாசாலை, சென்னை-600 018

விலை : ரூ. 1-50

32016
த 894.8115 அ
கடம

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ கோமதி அச்சகம்
41, சூரப்ப முதலி தெரு,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-5

இந்நூல்.....

தலைவர் கலைஞர் அவர்கள், 16-4-86 அன்று, சென்னை ரிசர்வ் வங்கி தமிழ் மன்றச் சார்பாக நடைபெற்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் பிறந்த நாள் மற்றும் தமிழ்ப்புத்தாண்டு விழாவில் ஆற்றிய பேருரையை, ''கடவுள் மீது பழி!''என்கிற தலைப்பில் இந்நூல் வடிவில் தலைமைக் கழகம் பெருமையோடு வெளியிடுகிறது.

சி. டி. தண்டபாணி,
கழக வெளியீட்டுச் செயலாளர்

கடவுள்மீது பழி?

ரிசர்வ் வங்கி தமிழ் மன்றத்தின் சார்பாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டு உங்களையெல்லாம் சந்திக்கின்ற நல்ல வாய்ப்பினைப்பெற்ற மைக்காக நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ரிசர்வ் வங்கி தமிழ்மன்றத்தின் சார்பாக இன்று இரண்டு விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஒன்று: தமிழ்ப் புத்தாண்டு. மற்றொன்று, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் பிறந்தநாள்!

இந்த இரு விழாக்களையும் கொண்டாடுகிற நேரத்தில், 'தமிழ், என்கின்ற உணர்வும், 'தமிழன்' என்கின்ற உணர்வும், தமிழினம் உரிமை பெற வேண்டும்—தன் மானம் பெறவேண்டும்' என்கின்ற உணர்வும் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கத்தோடு ரிசர்வ் வங்கியின் தமிழ் மன்றத்தைச் சார்ந்த நண்பர்கள் இந்த நிகழ்ச்சியை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்.

நான் முதலிலே அழைக்கப்பட்டபோது, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் பிறந்த நாள் விழா என்று மட்டுமே எண்ணியிருந்தேன். அழைப்பிதழை பொதுவாக நான் மேடைக்கு வந்த பிறகுதான் பார்ப்பது வழக்கம். நண்பர்கள் அழைப்பார்கள்; தேதியை நான் ஒப்புக் கொண்டு நாட்குறிப்பிலே அதை குறித்துக்கொள்வேன். பிறகு அது திருமணமாலுலும், இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி

களானுலும், அந்த நிகழ்ச்சியிலே யார் யார் கலந்துகொள் கிறார்கள் என்ற விவரங்களையெல்லாம் மேடையிலே வந்து அமர்ந்த பிறகு அழைப்பிதழைப் பார்த்துத்தான் தெரிந்து கொண்டு நிகழ்ச்சியில் நான் கலந்து கொள்வது வழக்கம்.

காரணம், முதலிலே அழைப்பிதழைப்பார்த்திருந்தால் கூட மறந்து விடுகிற அளவுக்கு, அவ்வளவு, பணிகள் என்னை சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன என்பது உங்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும்.

இன்று காலையில் மேல்வையிலே வீட்டு வசதி வாரியத் தின் கொள்கைக் குறிப்பின் அடிப்படையில் சில கருத்துக் களை எடுத்துக் கூற வேண்டிய கடமைக்கு நான் ஆட்பட்டி ருந்தேன். அதற்குப் பிறகு நான் மிக விருப்பத்தோடு பார்க்கின்ற கிரிக்கெட் விளையாட்டை பிற்பகலில் தூங்கா மல்கூட பார்த்துவிட்டு முடிவு தெரியாமல் இங்கு வந்திருக் கின்றேன்.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

இன்று நடைபெறுகின்ற போட்டி—இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் நடைபெறுகின்ற போட்டி. இதில் இந்தியா வெற்றி பெற வேண்டும் என்று எண்ணுவது நம்முடைய இயல்பு. எனவே இந்தியா கிரிக்கெட்டிலேகூட வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கருதுகிற காரணத்தால் இந்தியா எல்லாவற்றிலும் வெற்றி பெற வேண்டும் என் கின்ற மனப்பாங்கு நமக்கு இருக்கிறது என்பதும்; மொழி யால் தமிழர்; இனத்தால் திராவிடர்; என்றாலுங்கூட நாட்டால் இந்தியர்கள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டவர் கள்; உலகத்தால் மனிதர்கள்; எனவே தான் அன்றைக்கே சங்க காலத்துப் புலவர்

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்று பாடினர்.

அதைக்கூட பலபேர் "யாவரும் கேளிர்" என்பதை "எல்லோரும் கேளுங்கள்" என்று புலவர் சொல்லியிருக்கிறார் என எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். 'கேளீர்' அல்ல! கேளிர் என்றால் உறவினர்.

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்றால் எல்லா ஊரும் நம்முடைய ஊர்கள் தான்; எல்லோரும் நமக்கு உறவினர்கள் தான் என்று பாடினர். அந்தப் பாடலை எளிமையாக்கி அண்மையிலே "குங்குமம்" இதழில் சங்கத் தமிழ் எழுதியிருக்கிறேன், உங்களில் சிலராவது படித்திருக்கக்கூடும்.

"சங்கத் தமிழில்" நான் இறுதியாக குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன், யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்றுபாடிய அந்தப் புலவர், முகவை மாவட்டத்தில் மகிபாலன்பட்டி என்று இன்றைக்கு அழைக்கப்படுகின்ற பூங்குன்றம் என்று அந்தக் காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட ஊரிலே பிறந்தவர். அவர் தனது பெயரை கணியன் பூங்குன்றனர் என்று வைத்துக்கொண்டார்.

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்று பாடிய புலவர் கணியன் பூங்குன்றன் என்று தன்னுடைய பெயரை வைத்துக் கொண்டதிலேயிருந்து "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" என்று உலகத்தைப் பற்றி சிந்தித்தாலும் கூட, தன்னுடைய சொந்த ஊரை மறந்து விடாமல்—தன்னுடைய ஊர்ப்பெயரையும் இணைத்து—கணியன் பூங்குன்றனர் என்று வைத்துக்கொண்டார்.

உலகம் முழுவதும் ஒன்று பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற பரந்த எண்ணம் இருந்தால்கூட அவரவர்களுக்கு

அவரவர் பிறந்த மண்ணின்பற்று; அவர்கூளை வாழ வைக்கின்ற மொழியின் பற்று; நாட்டின் பற்று; அவர்களின் உரிமைகளுக்காக உணர்வை எழுப்புகின்ற இனப்பற்று— இந்த பற்றுக்கள் அனைத்தும் தேவை என்பதை நான் மறந்து விடாமல்தான், இந்தியா கிரிக்கெட்டிலே வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கூறினேன்.

நாம் இங்கே இந்த தமிழ்ப் புத்தாண்டு கொண்டாடிஞலும், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் எண்ணங்கூளை எடுத்துச் சொன்ஞலும், தமிழ், தமிழன், தமிழினம் என்று பேசிஞலும்—இவைகளெல்லாம் குறுகிய நோக்கம்—மாநிலப்பற்று—பிராந்தியப் பித்து என்றெல்லாம் சிலபேர் பேசி, தேசிய நீரோட்டத்தில் கருணாநிதியைப் போன்றவர்களெல்லாம் இன்னும் கலக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கு நான் மீண்டும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மொழியால்—இனத்தால் நான் தமிழன்!

என்னைப்பார்த்து ஒருவன் "நீ யார்?" என்று கேட்டால், 'நான் தமிழன்' என்று சொல்லுவேன்.

வெளிநாட்டில் ஒருவன் என்னைப் பார்த்து நீ யார் என்று கேட்டால் "நான் நாட்டால் இந்தியன்; தேசிய இனத்தால்-மொழியால் தமிழன்" என்று சொல்லுவேன். மறுபடியும் "நீ யார்? சரியாகச் சொல்" என்று கேட்டால், "நான் நாட்டால் இந்தியன்; மொழியால் தமிழன்" என்று சொல்லுவேன். இரண்டில் ஒன்றைத்தான் சொல்ல வேண்டுமென்று யார் கேட்டாலும் "நான் தமிழன்" என்ற ஒன்றைத்தான் சொல்லுவேன்.

அந்த உணர்வின் அடிப்படையிலேதான் இப்பொழுது பிறந்திருக்கின்ற—ஏப்ரல் 14 அன்று பிறந்த சித்திரைத்

திருநாளே நான் தமிழ்ப்புத்தாண்டு என்று ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் கூட; பொன் இருந்த இடத்திலே பூவையாவது வைக்கிறார்களே என்கின்ற அந்த உணர் வோடுதான், தமிழ்ப்புத்தாண்டு என்று வழங்கப்படுகிற காரணத்தால், அதை ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை என்று தமிழ்ப்புத்தாண்டு என்பதை நான் ஏற்றுக் கொண் டிருக்கின்றேன்.

தமிழ் ஆண்டுகள் பெயர் தமிழ் அல்ல!

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆனலும், மறை மலையடிகள் ஆனலும் மற்றும் பெரும் பாவாணர்கள், புலவர்கள், ஆய்வாளர்கள், தமிழை அறிந்தவர்கள், திராவிடர் வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள் அனைவரும் தை முதல்நாள் தான் தமிழருக்கு புது ஆண்டு பிறக்கிற நாள் என்று சொன்னார்கள். ஆனல் அது தமிழ் நாட்டிலே உள்ள பெரும்பாலான மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படாத ஒரு சூழ்நிலையில், வாடிக்கையாக-பல்லாண்டு கால மாக-இதுதான் தமிழ் வருடப்பிறப்பு என்று இருந்து, நல்ல வேளையாக 'வருஷப் பிறப்பு' என்பது மாறி புத்தாண்டாக உருவெடுத்து, தமிழ்ப் புத்தாண்டு கொண்டாடப்படுகிற நேரத்தில், அதுவும் தமிழனின் உணர்வை வளர்ப்பதாக இருந்தால் அதையும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்கின்ற அளவிலேதான், தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்ற சொல்லை நான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

ஏனென்றால் ஆண்டுக்கணக்கு ஒன்று, இரண்டு, பத்து, நூறு, ஆயிரம் என்று சென்று கொண்டிருந்தால்தான் வரலாற்றுக் காலத்தைக் கணிக்க முடியும். கிறிஸ்து பிறந்ததை வைத்து கி. மு. என்றும், கி. பி. என்றும் வகுத்துக் கொண்டு உலகம் முழுவதும் வரலாற்றைக் கணிக்கின்றோம்.

கரிகால் பெருவளத்தான் கி. மு. 21-ல் பூம்புகாரை தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டான் என்றால், கி. மு. 21 என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 21 ஆண்டுகளுக்கு முன் கரிகாலன் ஆண்டான் என்று சொல்லுகிறோம்.

ஆகவே உலகத்திற்குப் பொதுவான ஆண்டுக்கணக்கு— அது எந்த மொழிக் கணக்கு-யார் கண்டு பிடித்த கணக்கு என்றெல்லாம் கவலைப்படாமல், கி. மு., கி. பி. என்கின்ற கணக்கை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் இன்றைக்கு 1986-ம் ஆண்டு என்று சொல்லுகிறோம்.

என்னுடைய வயதைக் கேட்டால் 62 என்கிறேன். எப்படிச் சொல்வது 62 என்று? இது 86ம் ஆண்டு. நான் பிறந்தது 24ம் ஆண்டு. 86-லிருந்து 24ஐ கழித்து 62 என்று என்னால் சொல்ல முடிகிறது.

ஆனால் தமிழ் வருடங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற னவே—அதை வைத்து—என்னுடைய வயதை சொல்ல முடியுமா என்றால், முடியாது.

தமிழ் வருடங்கள் எப்படிப்பிறந்தன என்பதற்கே ஒரு வேடிக்கையான கதை இருக்கிறது. நாரத முனிவருக்கு திடீரென்று ஒரு ஆசை ஏற்பட்டு, அவர் மகாவிஷ்ணுவை நாடி 'உன்பால் எனக்கு மிகுந்த ஆசை இருக்கிறது.' "நீ ஆணாகவும் நான் பெண்ணாகவும் இருந்து இருவரும் உலக இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும்" என்று சொல்கிறார்.

உடனே மகாவிஷ்ணுவும் சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டு நாரதர் பெண்ணாக மாறினார். மகா விஷ்ணு நாரதரைக் கூடினார். இருவருக்கும் அறுபது குழந்தைகள் பிறந்தன. அந்த அறுபது குழந்தைகளதான் பிரபவ, விபவ, சுக்கில, பிரமோதுத, பிரஜோற்பத்தி, ஆங்கீரீச, ஸ்ரீமுக, பவ, யுவ, தாது என்று தொடங்கி, ரக்தாட்சி, குரோதன, அட்சய

என்று முடிகின்ற அறுபது ஆண்டுகள் என்று எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

இதிலே ஏதாவது ஒரு ஆண்டிற்கு தமிழ்ப்பெயர் இருக்கிறதா என்று எண்ணிப் பாருங்கள்.

பிரபவ தமிழா? விபவ தமிழா?

தமிழா! இவையெல்லாம் தமிழா?

சுக்கில என்றால் தமிழா? சுக்கில என்றால் உடற்கூறு சாத்திரப்படி அர்த்தமே வேறு.

இவைகளெல்லாம் தமிழ் அல்ல. தமிழ் வருடக் கணக்கின்படி நான் பிறந்தது ரக்தாட்சி ஆண்டு. இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு என்னுடைய வயது என்ன வென்றால், நான் இந்த உலகத்தை விட்டு மறைந்த பிறகு கூட இருபத்து நானகாம் ஆண்டிலிருந்து எந்த ஆண்டு வரையிலே வாழ்ந்தேன் என்பதை சரியாகச் சொல்ல முடியும்; இப்பொழுதுள்ள இந்த கி. மு., கி. பி. ஆண்டின் கணக்குப்படி.

ஆனால் தமிழ் ஆண்டு என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த சமஸ்கிருத பெருடைய—நாரதர் பெற்ற பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களே அந்த பெயர்களைச்சொன்னால்—நான் பிறந்தது ரக்தாட்சி ஆண்டு.

இதன்படி எனக்கு என்ன வயது என்று கேட்டால் ரக்தாட்சி, குரோதன, அட்சய, இது முடிந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றி மறுபடியும் அட்சய வந்தால் அறுபத்தி இரண்டு ஆகும். ஆனால் சுற்று சுற்ற மறந்து விட்டால் எனக்கு வயது இரண்டு. எப்படி இரண்டு என்றால் இது அட்சய ஆண்டு. ரக்தாட்சியில் நான் பிறந்தேன். ரக்தாட்சி ஒரு வருடம், குரோதன ஒரு வருடம். எனவே எனக்கு வயது இரண்டு.

எனவே நீங்கள் இன்னும் சிந்தித்துப் பார்ப்பீர்களா னுல், ஒரு நாற்பது வயதுக்காரருக்கு பதினுலு வயது, ஐம்பது வயதுக்காரருக்கு பதினைந்து வயது, அறுபது வயதுக்காரருக்கு இருபது வயது என்றெல்லாம் இந்த அறுபது ஆண்டுகளிலே சுற்றிச் சுற்றி வருகின்ற காரணத் தினுல் சில சிக்கல்கள் ஏற்படக்கூடும்.

ஆனுல் இந்த அறுபது ஆண்டுகள் நிறைந்த பஞ்சாங் கத்தை நான் குறை கூறுவதாக ஆத்திக நண்பர்கள் அல்லது வைதீகத்தில் பற்றுக்கொண்ட நண்பர்கள் தவருகக் கருதக்கூடாது.

பஞ்சாங்கத்திலே வருகின்ற ராகுகாலம், குளிகை காலம் மற்றும் வேறு பல சகுனங்கள் இவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் எனக்கு மாறுபட்ட கருத்து உண்டு. என்ருலும் கூட பஞ்சாங்கம் என்பது தொன்மைக் காலத்திலே நம்முடைய நாட்டின் வான ஆராய்ச்சி வித்தகர்களெல் லாம் ஆராய்ச்சி செய்து அன்றைக்கே இத்தனைக்கோள்கள் வான மண்டலத்திலே இருக்கின்றன என்பதை கண்டு பிடித்திருக்கிருர்கள்.

இப்படி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கோள்களையெல்லாம் பெயரிட்டு அழைத்து, அந்தக் கோள்கள் எப்படிப்பட்ட பருவ நிலைகளை உலகத்தில் உருவாக்கும் என்பதை அறிந் திருக்கிருர்கள். இதன்படி பஞ்சாங்கத்தைப்பார்த்து மழை வருகிறதென்று சொன்னுல், வானிலையில் வருகிறதோ இல்லையோ பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால் நிச்சயம் மழை வருகிறதென்று எண்ணும்பொழுது நல்ல வான சாஸ்திரி கள் அந்தக் காலத்தில் இருந்திருக்கிருர்கள்.

பஞ்சாங்கம் கெட்டது யாரால்?

இப்பொழுது ஒரு தேதியிலே சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம் என்று பஞ்சாங்கத்திலே எழுதி வைத்தால் அவர்கள் குறித்தவாறு—பஞ்சாங்கத்திலே இருப்பதைப்

போல—சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம் எல்லாம் வருகிறது. ஆனல் அந்த அளவோடு இருந்தால் சரி! ஆனல் அவைகளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிலர், நான் பஞ்சாங்கம் பார்க்கக் கூடியவன், நான் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து ஜாதகம் சொல்லக் கூடியவன், பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து குறிப்பைச் சொல்லக்கூடியவன், பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து இந்த நேரத்தில் இந்தக் காரியத்தை செய்யலாமா? செய்யக்கூடாதா? என்றெல்லாம் சொல்லக் கூடியவன் என்றெல்லாம்ஆரம்பித்துவிட்ட காரணத்தால், ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடு தொடங்கப்பட்ட வான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி எங்கேயோ பஞ்சாங்கத்திலே போய் முடிந்து, நம்மையெல்லாம் இன்னமும் பழமைவாதிகளாக —முற்போக்குத்தடத்திலே காலடி எடுத்து நடக்கமுடியாத முட்டவர்களாக— மூட நம்பிக்கைச் சகதியிலே வீழ்ந்து விட்டவர்களாக ஆக்கியிருக்கிறது என்பதை தயவுசெய்து மறந்துவிடக் கூடாது.

இன்றைக்குக் கூட ராகு காலம் என்கிறோம். பகவத் கீதையிலே கண்ண பரமாத்மா "மாதங்களில் மார்கழியும் நானே!" என்று அர்ச்சுனனிடத்திலே சொல்கிறார். ஆனல் மாதங்களில் மார்கழி மாதம் தான் பீடை மாதம் என்று இங்குள்ள பெரியவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி முன்னுக்குப் பின் முரணன பல காரியங்கள் ஏட்டில் வந்து விட்டன. காலையிலே எழுந்து ஒரு முக்கியமான அலுவல் காரணமாக வெளியூருக்கோ வேறு இடத்திற்கோ செல்ல வேண்டுமென்றல், பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால், மேற்கே சூலம்; கிழக்கே சூலம் என்று இருக்கும். சூலம் ஏதாவது தெரியுமா என்றல் தெரியாது. ஆனல் சூலம் என்று போட்டிருக்கும்.

அதற்கும் இந்த பஞ்சாங்கத்துக்காரர்கள் திறமையாக ஒரு யுத்தி செய்து வடக்கே சூலம் என்றல் கொஞ்சம்

வெல்லம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனுல் பரவாயில்லை; என்று அதற்கு ஒரு சாந்தி—எழுதி வைத்தார்கள்.

இப்படித்தான் ராகு காலத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டால் அந்த மணமக்கள் நல்வாழ்க்கை வாழ மாட்டார்கள் என்றெல்லாம் பயமுறுத்தினுர்கள். உலகத்திலே எத்தனேயோ திருமணங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாலே நாலரை மணியிலிருந்து ஆறு மணி வரை நடந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன. அவர்களெல்லாம் நல்வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டு தான் இருக்கிறுர்கள். ராகுகாலத்தில் எத்தனேயோ காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன.

ஆனுல், நமக்கே ஒரு எண்ணம்; இப்படி ராகு காலத்தில் காரியங்கள் நடந்தால் இடைஞ்சல் வரும் என்று சொல்லியிருக்கிறுர்களே—நாம் ஏன் அதை வேண்டுமென்றே எதிர்த்துச் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் இளைஞர்கள் மனதில்கூட வந்திருக்கிறது என்பதற்காகத் தான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒரு திருமண விழாவிற்கு வருவதாக நான் ஒத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலே திருமணம். நாலரையிலிருந்து ஆறு மணிக்குள் என்று திருமண அழைப்பிதழிலேயே போட்டிருந்தார்கள். முன்னுள் அமைச்சர் மன்னேயும் நானும் வேறு பல நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சென்று விட்டு அந்த கிராமத்திற்கு ஆறேகால் மணிக்குச் சென்ருேம். மணமகன் மிகுந்த கோபத்தோடு மண மேடைக்கு வர மறுத்து விட்டார். என்ன என்று கேட்டால், ''நான் எவ்வளவு பாடுபட்டு ராகுகாலத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று என்னுடைய பெற்ருேர், உற்ருர் உறவினரையெல்லாம் சமாதானப் படுத்தி நாலரைமணிக்கு மேல் ஆறு மணிக்குள் திருமணத்தை நடத்திக்கொள்ள இருந்தேன். அதை

தடுத்து விட்டீர்களே!" என்று சொல்லி மேடைக்கு வர மறுத்து விட்டார்.

பிறகு அவரைச் சமாதானம் செய்து மேடைக்கு அழைத்து வரச்சொல்லி நான் பேசினேன். "நீ சொல் வதுபடி பார்த்தால் நாலரை மணியிலிருந்து ஆறு மணி வரை ராகுகாலம் இருக்கிறது என்பதை நீ ஒத்துக் கொள் கிறாயா? ஒத்துக்கொண்டால் தானே அந்த நேரத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாய்?" என்று நான் சொன்னேன்.

எனவே ராகு காலம், குளிகை காலம், எமகண்டம் இவைகளெல்லாம் பஞ்சாங்கத்திலே இடம் பெற்றிருப் பவை. அந்தக்கால வான சாஸ்திரத்திலே கண்டு பிடிக்கப் பட்ட கோள்களின் அசைவு, இயக்கம் இவைகளுக்கு கிடைத்த அந்தப் பெருமையைப் போல பெருமை உடை யவை அல்ல. இது பாமர மக்களை—ஏழை எளிய மக்களை— சில எத்தர்கள் ஏமாற்றுவற்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற் பாடே தவிர வேறல்ல. எனவே இந்த காலங்களைப் பார்க்கத் தேவையில்லை.

காலமும் நேரமும்

ஆண்டவன் தான் உலகத்தைப் படைத்தான்; கடலைப் படைத்தான்; நிலவைப்படைத்தான், நேரத்தைப் படைத் தான்; நாழிகையைப் படைத்தான் என்று சொல்லும் போது, அவன் படைத்த நேரத்திலே கெட்ட நாழிகை, நல்ல நாழிகை என்றெல்லாம் பேதப் படுத்தியா பார்க்க வேண்டும்? எல்லா நேரமும் நல்ல நேரம் தான். நல்ல காரியம் நடை பெற்றால் அது நல்ல நேரம். கெட்ட காரியம் நடைபெற்றால் அது கெட்ட நேரமே தவிர

இத்தனை மணிக்கு நல்ல நேரம்-இத்தனை மணிக்குக் கெட்ட நேரம் என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கத் தேவை யில்லை.

எனவேதான் அந்த பஞ்சாங்கத்தின் அடிப்படையில் அறுபது ஆண்டுகள் என்கின்ற—தமிழ் வருடங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற—சமஸ்கிருதப் பெயர் உள்ளவருடங் களை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

நீங்கள் கேட்கலாம்; ஒவ்வொரு ஆண்டும் தமிழ்ப் புத்தாண்டு வாழ்த்து என்று பத்திரிகைகளில் செய்தி வழங்குகிறுயே—அதை ஏற்றுக் கொண்டு தானே என்று கேட்கலாம். நான் வழங்கிய புத்தாண்டு வாழ்த்தைப் படித்துப்பார்த்தால் எந்த ஆண்டும் 'தமிழ்ப் புத்தாண்டு' என்ற வார்த்தையையே நான் பயன்படுத்தியிருக்க மாட் டேன்.

"சித்திரை முதல் நாள் இன்று" என்று தான் தொடங்கியிருப்பேனேயல்லாமல், இந்தப் பன்னிரண்டு மாதங்களும் உலகம், நமது நாடு, நமது இனம் எப்படி எப்படியெல்லாம் வாழவேண்டும்; எப்படி யெல்லாம் இருக்க வேண்டும்; என்ற ஆசையைத் தெரிவித்திருப் பேனேயல்லாமல், தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இப்படிச் சொல்கின்ற காரணத்தால் பத்திரிகைக் காரர்கள் "தமிழ்ப்புத்தாண்டை கருணநிதி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை" என்று ஒரே வரியில் போட்டு விடக் கூடாது. என்னென்னவிளக்கம் சொன்னேன் என்பதையும் போட வேண்டும்.

ஆக, எதுவும் இல்லாததற்கு இதாவது இருக் கட்டுமே என்று தான் தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்ற ஒன்றை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறுமேயல்லாமல் வேறல்ல.

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்

அந்த வகையிலே இந்தத் தமிழ்ப்புத்தாண்டினை ரிசர்வ் வங்கியின் தமிழ்மன்ற நண்பர்கள் கொண்டாடி, அதற்கு என்னையும் அழைத்து, விழா நிகழ்ச்சியின் தொடர்பாக புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் பிறந்த நாளையும் இணைத்து, அவருடைய உணர்ச்சி மிக்க கவிதைகள்-உவமை நயம் பொருந்திய கவிதைகள்–உண்மையை ஒளி விட்டுக் காட்டுகின்ற கவிதைகள் – நம்முடைய சமுதாயத் திற்கு எந்த வகையில் எல்லாம் பயன்பட்டன என்பதை எடுத்துக் கூறுகின்ற வாய்ப்பையும் எனக்கு வழங்கியிருக் கின்றார்கள்.

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் தொடக்கக் காலத் திலே ஒரு பள்ளி ஆசிரியராக பாண்டிச்சேரியிலே தன் னுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர் என்றாலும், ஆரம்ப காலத்தில் கவிஞராக வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்த போது அவர் எழுதிய பாடல்கள் 'சுப்பிர மணியர் துதியமுது', கதர்ப்பாட்டு' என்றெல்லாம் இருந் தாலும், கவிச் சக்கரவர்த்தி பாரதியாரின் நட்பும் நெருக்க மும் ஏற்பட்ட பிறகு,

"எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா
ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா"

என்கின்ற அந்த எழுத்தாரத்தைப் பாடிக் காட்டி பாரதியாரின் அன்பையும் பாராட்டையும் பெற்றார்.

அதற்குப் பிறகு அவர் தமிழுலகிற்கு அறிமுகமாகி, அறிமுகமானலும்கூட குடத்துக்குள்ளே இருக்கின்ற விளக் காக-புதுலை மாநிலத்திற்குள்ளே இருந்தார்கள். அவரது கவிதைகள் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளை ஏந்தி வந்த

காரணத்தினுல், பேரறிஞர் அண்ணு அவர்களின் கண் களிலே அந்தக் கவிதைகள் பட்டு, முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் போன்றவர்களெல்லாம் அவ ருடைய கவிதைகளின் மதிப்பை மேடைக்கு மேடை பேசி, அண்ணு அவர்கள் 'திராவிட நாடு' இதழில் ஒவ்வொரு வாரமும் அவருடைய கவிதைகளை எடுத்து எழுதி 'புரட்சிக் கவிஞர்' என்கின்ற பட்டம் தானுக அவரைப் போய்ச் சேருகின்ற அளவுக்கு, புரட்சிகரமான கருத்துக்களை இந்த நாட்டிற்குத் தந்தவர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

அவரோடு நெருங்கிப் பழகுகின்ற வாய்ப்பு எனக்கெல் லாம் நிரம்பக் கிடைத்திருக்கின்றது. அவர் நான் எழுதிய நாடகங்களுக்குத் தலைமை வகித்திருக்கிறார். நான் எழுதிய கட்டுரைகளை படித்துப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

நான் முதன் முதலாக திருவாரூரில் 'தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றம்' என்கின்ற அமைப்பை உருவாக்கி, அதனுடைய ஆண்டு விழாவை நடத்திய போது அதற்கு வாழ்த்து வழங்கியிருக்கின்றார்.

''தண்பொழிலில் குயில்பாடும் திருவாரூரில்
தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றங்காண்!
வண்மையோடும் உண்மையோடு வாழ்ந்திடுங்
காண்!
மக்களிடை எழுச்சிக்கு மருந்தாகுங்காண்!
கிளம்பிற்றுக்காண் தமிழச்சிங்கக்கூட்டம்
கிழித்தெறியத் தேடுதுகாண் பகைக்கூட்டத்தை
வளம்பெரிய தமிழ்நாட்டில் தமிழரல்லார்
வால்நீட்டினுல் உதைதான் கிடைத்திடுங்காண்!''

என்று எங்களுக்கு வாழ்த்து அனுப்பினர்.

இன்றல்ல; 1942ம் ஆண்டு பாரதிதாசன் எழுதிய கவிதை. மக்களுடைய எழுச்சிக்கு, மாணவர்களே! நீங்க ளெல்லாம் மருந்தாக இருக்க வேண்டும். தமிழர்கள் இன்றைக்கு விசையொடிந்த தேகம் படைத்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களுக்குநல்லடானிக்காக— மருந்தாக மாணவர்கள் உருவாக வேண்டும்; மாணவர் களுள் எழுச்சி அந்த வகையிலே ஏற்படவேண்டும் என்று எழுதியனுப்பினர் பாரதிதாசன்.

அவருடைய கவிதைகள் இன்றைக்கு மலைமலையாகக் குவிந்திருக்கின்றன. அவருடைய கவிதைகள் எரிமலை களாக வெடிக்கின்றன. அவருடைய கவிதைகள் தென்ற லாக மலர்மணம் கமழ்ந்து வீசுகின்றன. அவருடைய கவிதைகள் புயலாக உருவெடுக்கின்றன. அவருடைய கவிதைகள் பூகம்பமாக சிலநேரங்களில் உறுமுகின்றன. அப்படிப்பட்ட கவிதைகளுக்கெல்லாம் சொந்தக்காரர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

பாரதிதாசனுக்கு நிகர் யார்?

பாரதியாருக்குப் பிறகு பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு எத்தனையோ கவிஞர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் பாரதிதாசனுக்கு ஈடு, பாரதிதாசனேதான்!

பாரதிதாசனின் உவமையழகுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு சொல்லவேண்டுமேயானால், பொழுது விடிவதைப் பற்றி அவர் சொல்கிறார். இப்போது கூட தமிழ்நாட்டில் பொழுது விடிந்து கொண்டிருக்கிறதல்லவா பொழுது தெரியுமா? விடிவது எப்படி இருக்கிறதாம் தெரியுமா?

> "தொட்டி நீலத்தில் சுண்ணும்பு கலந்த கலப்பன்ன
> இருள் தன் கட்டுக்குலைந்தது"

என்று கூறுகிறார்.

தொட்டியிலே நீல வண்ணம் கரைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சுண்ணும்பை கலந்து கொண்டேயிருந்தால் அந்த நீல வண்ணத்தின் தாக்கம் குறைந்து சுண்ணும்பின் வெண்மை வண்ணம் அந்தத் தொட்டியிலே பரவ ஆரம்பிக்கிறதாம். அதைப் போல காலையிலே வைகறை வருகிறதாம். சூரிய உதயத்திற்கு முன் வருகின்ற அந்த வைகறையை பாரதிதாசன் இப்படிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருள் விலகியது என்பதை 'இருள் கட்டுக் குலைந்தது'' என்கிறார். இருள் கட்டுக் குலைந்தது என்பது சாதாரணமானதல்ல. கம்பீரமாக—ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்துடன் இருக்கின்ற ஒருவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இளைத்து துரும்பாகி கட்டுக் குலைந்து போனால், பிறகு அவன் கம்பீரமாகக் காணப்படமாட்டான். அதைப் போலத்தான் இருள் கட்டுக் குலைந்து போய் விடுகிறது என்கிறார்.

இன்னொன்று; ஏற்றத் தாழ்வைப் பற்றி அவர் பேசுகின்ற நேரத்தில் அது எப்படிக் கொடுமையானது என்பதை, ஒரு மன்னன் மகளுக்கும் கவிஞனுக்கும் ஏற்பட்ட காதலை மையமாக வைத்துக் கூறுகிறார். தான் காதலிக்கும் மன்னன் மகளிடம் அந்த கவிஞன் ''இந்தக் காதலை உன்னுடைய தந்தை–வேந்தர் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்'' என்று சொல்கிறான். எப்படிச் சொல்கிறான் தெரியுமா?

''குன்று போல் அன்னம் குவிந்திருக்கு
தென்னெதிரில்
உண்ண முடியாமல் ஊராள்வான் கூர்வாளும்
—அவன்
வண்ண முடி செல்வாக்கும் வந்து மறிக்குதடி.''

என்கிறான். குன்று போல அன்னம் குவித்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறதாம். நல்ல பசி அவனுக்கு. ஆனாலும் அந்த அன்னத்தை உண்ண முடியாமல் ஊராள்வானின் கூர் வாளும் வண்ணமுடி செல்வாக்கு வந்து மறிக்கிறதாம்! இது செல்வாக்கின் காரணமாக ஏற்படுகின்ற தடை. அடுத்து சாதியின் காரணமாக ஏற்படுகின்ற தடையையும் சாடுகிறார் பாரதிதாசன்.

"காதல் நெருப்பால் கடலுன்பால் தாவிடுவேன்
சாதி எனும் சங்கிலி என்தாளைப் பிணைத்ததடி!"

என்கிறார். காதல் நெருப்புப் பற்றி எரிகிறதா, அதை அணைக்கக் கடலில் தாவலாம் என நினைத்தால் சாதியாகிய சங்கிலி கால்களை பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத் தால் அப்படித் தாவ முடியாமல் தடுக்கிறதாம்.

சாதிச் சங்கிலி என்காலை பிணைத்திருக்கின்ற காரணத் தால் இந்தக் காதல் நெருப்பிலிருந்து விடுபட கடலாக இருக்கின்ற பெண்ணே-உன் மீது தாவ முடியவில்லை என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஒரு காதல் காவியத் தின் மூலமாக சாதியைச் சாடுகின்றார்.

நிலவைப்பற்றி யார் யாரோ பாடியிருக்கின்றார்கள். நிலவைப்பற்றி எழுதாத கவிஞர்கள் இல்லை. ஆனால் நிலவைப்பற்றிய பாரதிதாசனின் நோக்கே வேறு. நிலவைப்பார்த்து அவர் பாடுகிறார்.

"நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளிமுகத்தைக்
கோலமுழு தும்காட்டி விட்டால் காதற்
கொள்ளையிலே இவ்வுலகம் சாமோ? வானச்
சோலையிலே பூத்த தனிப் பூவோ நீதான்!
சொக்க வெள்ளிப் பாற்குடமோ? அமுத
ஊற்றோ?
காலை வந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக்
கனல்மாறிக்குளிரடைந்த ஒளிப்பிழம்போ?"

நீலவானம் என்னும் ஆடைக்குள் உடலை மறைத்துக் கொண்டு நிலாவென்று ஒளிமுகத்தைக் காட்டுகிறாய். உன் உடல் முழுவதையும் காட்டினால் இந்த உலகம் காதல் நோயிலே செத்துப்போய்விடும் என்ற பயத்தால் முகத்தை மட்டும் காட்டுகிறாயா?—என்று பாரதிதாசன் கேட்கிறார்.

அது மாத்திரமல்ல; நிலவு எப்படி வருகிறதாம்? அவரது கற்பனையைப் பாருங்கள். விஞ்ஞானத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லாவிட்டாலும் கற்பனை எப்படி ஆழமாக வருகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். காலையில் உதித்த சூரியன் கடலில் விழுந்து குளிரடைந்து ஒளிப் பிழம்பாக—நிலவாக வந்திருக்கிறதோ என்று கேட்கிறார்.

இப்படி வர்ணிப்பதாக இருந்தாலும், உவமை கூறுவ தாக இருந்தாலும் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுக்கு இணை—புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனே தவிர வேறு யாருமல்ல. இதைத்தான் 'திராவிட நாடு' இதழிலே அண்ணு அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டினார்.

பாரதிதாசனின் நூல் ஒன்றுக்கு முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் ஒரு அணிந்துரை வழங்கியிருந் தார். தொடக்க காலத்து நூல். நாங்களெல்லாம் பழைய ஆட்கள். அதனால் அந்த நூலைப் பற்றியெல்லாம் தெரியும். அந்த நூலுக்கு கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் எழுதியிருக்கிற அணிந்துரையில், "கவிதைக்காக ஒரு முறை படித்தேன். அழகுக்காக ஒரு முறை படித்தேன், உவமைக்காக ஒரு முறை படித்தேன். கதைக்காக ஒரு முறை படித்தேன். எழுத்தின் எளிமைக்காக ஒருமுறை படித்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் அது படித்தேனுகவே சுவைக்கிறது" என்று பாரதிதாசனைப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

அண்ணு நடத்தி மகிழ்ந்த விழா!

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுக்கு ஒரு பொற்கிழி வழங்கவேண்டுமென்று அண்ணுஅவர்கள்எண்ணித் திட்ட மிட்டு, பாரதிதாசனுக்கு பொற்கிழி அளிக்கின்ற அந்த விழாவிலே அண்ணு என்றைக்கும் அணியாத பட்டுச

சட்டையும் பட்டுவேட்டியும் அணிந்து கொண்டு வந்திருந்தார்.

வழக்கமாக அண்ணு அவர்களின் ஆடை வெண்மையாகக்கூட இருக்காது. அழுக்கேறியிருக்கும். ஆனல் பாரதிதாசனுக்கு பணமுடிப்பு வழங்குகின்ற விழாவுக்கு பட்டுச்சட்டை, பட்டுவேட்டி, பட்டுத்துண்டு இவைகளையெல்லாம் அணிந்து மேடைக்கு வந்து பாரதிதாசனுக்கு பணமுடிப்பு தரும்போது பேசினர். "என்னுடைய மண விழாவிலேதான் நான் பட்டாடை அணிந்தேன். அதற்கு அடுத்த விழா—மகிழ்ச்சியான விழா பாரதிதாசனுக்கு பணமுடி.ப்பு வழங்குகின்ற விழாதான். அதனல் பட்டுச் சட்டை அணிந்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னர்.

பணமுடிப்பை வழங்கும்போதுகூட அண்ணு அவர்கள் பாரதிதாசனைப் பார்த்து, "நீங்கள் கையை நீட்டி-நான் கொடுப்பதாக இருக்கக்கூடாது. நீங்கள் தாழ்ந்தும் என் கை உயர்ந்தும் இருக்கக்கூடாது. எனவே கையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று அண்ணு சொன்னர்.

அந்த அளவுக்கு ஒரு புலவருக்கு இந்த இயக்கம்—இந்த இயக்கத்தின் தலைவர் அண்ணு-பெருமை அளித்தார். புலவர்களுக்கு பெருமை அளிப்பது என்பது இன்று நேற்றல்ல.

கடவுளைப் பற்றிய கவலை எதற்கு?

சங்ககாலத்திலேகூட முரசுக்கட்டிலிலே படுத்துத் தூங்கிவிட்ட மோசிகீரனர் என்ற புலவருக்கு—முரசுக்கட்டிலிலே படுப்பது பெரும்குற்றம்—அவனுக்கு மரண தண்டனை தரலாம் என்றாலும் கூட-படுத்திருப்பவர் புலவர் என்ற காரணத்தால் கையிலே விசிறி கொண்டு அந்த மன்னன் விசிறிக் கொண்டிருந்தான் என்று சங்க இலக்கியம் சொல்கிறது.

அப்படிப் புலவர்களுக்கு, அறிஞர்களுக்கு பெருமை யளித்தது நம்முடைய இனம்; நம்முடைய நாடு; அந்த வகையிலே தான் அண்ணு அவர்களும் பாரதிதாசனுக்கு பெருமையை அளித்தார்.

பாரதிதாசன் எதையும் பாடாமல் விட்டதில்லை. மிகப் பெரும் பிரச்சினையாக விவாதிக்கப்பட்டது கடவுள் கொள்கை தான். பெரியார் 'கடவுளே இல்லை' என்ற வாதத்தை எடுத்து வைத்த நேரத்தில்—''கடவுள் உண்டு" என்று வேறு சிலர் வாதிட்டார்கள்—பாரதிதாசன்.

உண்டென்பார் சிலர்;
இல்லையென்பார் சிலர்;
எனக்கில்லை கடவுள் கவலை!

என்று ஒரே வரியில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். எனக்கு கடவுளைப்பற்றி கவலையில்லை. வேண்டுமானால் அவர் என்னைப்பற்றி கவலைப்படட்டும் என்று பாடியிருக்கிறார்.

அதே வேகத்தில் பக்திப் பாடல்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்களே—அவர்களைப் பார்த்து

''பாடுகளும் வழக்கத்தால் செக்கைச்சுற்றும்
மடையர்களும் இயற்றுவார்கள் கடவுள்பாடல்"

என்று வேகமாகவே கடிந்து கொண்டார் அவர்.

கடவுள் பாடல் இயற்றுவதைக்கூட அவர் குற்றமாகச் சொல்லவில்லை. உலகத்திலே எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டியிருப்பதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லாமல், கடவுள் பாட்டையே திரும்பத்திரும்ப எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்களே! தேவாரம் இல்லையா? திருவாசகம் இல்லையா? திருப்பாவை இல்லையா? திருவெம்பாவை இல்லையா? தாயுமானவர், பட்டினத்தார் போன்றவர்களின் பாடல்கள் எல்லாம் இல்லையா? அவையெல்லாம் இருக்கும்போது அரைத்த மாவையே அரைக்கிறார்கள் என்றகவலையில்தான் ''செக்கைச் சுற்றி வரும் மாடுகளைப்

போலகடவுள் பாட்டை பாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வேறு பாதைக்கு வாருங்கள் ''என்று பாரதிதாசன் கவிஞர் களையெல்லாம் அழைக்கிறார்.

அப்படி அவர் அழைத்த காரணத்தால்தான் அவர் மிகத் தெம்போடு நிமிர்ந்து சொன்னார்.

‘ நடவுசெய்த தோழர் கூலி
நாலணுவை ஏற்பதும்
உடலுழைப்பி லாதசெல்வர்
உலகைஆண் டுலாவதும்
கடவுளாணை என்றுரைத்த
கயவர் கூட்டமீதிலே
கடவுள்என்ற கட்டறுத்துத்
தொழிலுளாரை ஏவுவோம்”

என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாடினர். அது மாத்திரமல்ல. உலகம் என்கின்ற முதலாளியை பகுத்தறிவு மன்றத்தில் குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிறுத்திக் கேள்விகள் கேட்டு உலகமே! உன்னில் எல்லோரும் சமம்தானே! சிலருக்கு ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம்; சிலருக்கு ஐநூறு ஏக்கர் நிலம்; பலருக்கு நிலமே இல்லாத நிலை ஏன்; சிலருக்கு பஞ்சம்-சிலருக்கு மலர் மஞ்சம் எதற்காக? என்ற கருத்துப்பட கேள்விகளைக் கேட்டு இதற்கல்லாம் ஒரே வழி.

‘‘ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்ப ராகிவிட்டால், ஓர் நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப்பர் ஆய்விடுவர் உணரப்பா நீ!”

என்று பூகம்பத்தைப் போல—எரிமலையைப் போல வெடித்துக் காட்டியவர் பாரதிதாசன்.

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்

"புதியதோர் உலகம் செய்வோம்
கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு
சாய்ப்போம்!"

என்று பாடியிருக்கிறார். இன்றைய தினம் பத்திரிகைகளில் வருகின்ற செய்திகளையெல்லாம் பார்த்தால் பாரதிதாசனுடைய பாடல் இப்போதும் எவ்வளவு பொருந்துகிறது என்பதை உணர முடியும்.

போராடுகின்ற உலகம் வேண்டாம்; சாந்தியால் உலகம் தழைத்திட வேண்டும் என்ற அந்தக் கருத்து புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுக்கு நிரம்ப உண்டு.

அதனுல்தான்,
"கெட்ட போரிடும் உலகத்தை
வேரோடு சாய்ப்போம்"

என்று சொன்னார்.

இன்றைக்கு ஆள்பலம், அதிகாரபலம், ஆயுதபலம், இவையெல்லாம் இருக்கின்ற காரணத்தாலே தான் சுமார் முப்பது லட்ச மக்களைக் கொண்ட லிபியா நாட்டு மீது அமெரிக்க முதலாளி படையெடுக்க முடியும் என்று கருதுகிறார். படையெடுப் பென்றால்; லிபியாவின் கப்பலையோ விமானத்தையோ—லிபியா நாட்டிலுள்ள சில நகரங்களையோ தாக்கினர்கள் என்றல்ல. குறிபார்த்து லிபியாவின் அதிபர்கடாபி வாழ்கின்ற மாளிகையிலேயே குண்டு போட்டிருக்கிறார்கள். சற்று தவறிய காரணத்தால் அந்த நாட்டுத்தலைவன் இன்றைக்கு தலை தப்பியிருக்கிறார். என்பதை எண்ணும்போது ஒரு பெரிய நாடு—உலகத்திலே உள்ள வல்லரசுகளிலே ஒன்று—தன்னுடைய பகை ஒன்றை வீழ்த்து வதற்காக தன்னிடத்திலுள்ள நவீன போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு விமானங்களை அனுப்பி லிபியா அதிபர் மாளிகை மீதே குண்டு வீச்சு நடத்தி அதில் பதினறுமாத குழந்தை உயிரிழந்திருக்கிறது என்றால்,

அமெரிக்கா என்ன தான் நியாயமான காரணங்களை கூறினாலும் லிபியா மீது அமெரிக்கா நடத்திய தாக்குதலை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

இப்படிப்பட்ட நிலைகள் உலகத்தையே போர்முனையில் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிடுமோ என்ற ஐயப்பாடு இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இரண்டாவது உலகயுத்தம் எப்படி ஆரம்பமானது? சிறிய சிறிய காரணங்களால்தான் அன்றைக்கு ஆரம்பமானது. போலந்தை முதலில் பிடித்தார்கள். அபிசீனியாவை முசோலினி பிடித்தான். அதற்குப் பிறகு இங்கிலாந்து மீது பிரான்சு மீது பாய்ந்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து உலகயுத்தம் மூண்டது. ஹிரோஷிமாவிலே அணுகுண்டு போடப்பட்ட பிறகு அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. லட்சக்கணக்கான பேர் செத்தார்கள். ஜெர்மனியிலே தொழில் நடத்துவதற்குக் கூட ஆட்களே இல்லாமல் போய்விட்டது. அந்த அளவிற்கு மக்கள் படுநாசம் அடைந்தார்கள்.

அதைப் போல ஒரு சிறு பொறி பெருந்தீயாக மாறக் கூடிய அளவிற்கு இன்றைக்கு லிபியாவிலே நடைபெறுகின்ற இந்தக் காரியம் நாளைக்கு உலகப் போராக மூண்டு விடுமோ என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது. அதற்கு அமெரிக்காதான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டிய குற்றச் சாட்டுக்கு உள்ளாக வேண்டிய சூழ்நிலையிலே இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறந்து விடக்கூடாது.

இன்னொன்றும் பாடினார் பாரதிதாசன்.

தென்திசை இலங்கையில் தேம்பும் தமிழர்கள்!

"தென்திசையைப் பார்க்கின்றேன்
என் சிந்தையெல்லாம்
தோள்களெல்லாம் பூரிக்குது அடடா!"

என்று பாடினார்.

தென்திசையைப் பார்த்தாராம். அவரது சிந்தையெல்லாம் தோள்களெல்லாம் பூரிக்கின்றதாம்! எதற்காகத் தெரியுமா?

தென் திசையிலே உள்ள இலங்கையை இராவணன் ஆண்டானும். அப்படிப்பட்ட இராவணனை

"குன்றெடுக்கும் நெடுந்தோளான் கொடை கொடுக்கும் கையான்"

என்றெல்லாம் புகழ்ந்துவிட்டு

"வஞ்சக விபீஷனைத் தம்பியாகப் பெற்ற மாபழிக்கே அஞ்சுகின்றான்" என்று இராவணனைச் சொல்லி அந்த இராவணன் வாழ்ந்த இலங்கையைப் பார்த்து சிந்தையும தோள்களும் பூரிக்குது என்று பாடினார்.

இன்று தென் திசையிலே உள்ள இலங்கையைப் பார்த்து அப்படிப் பாட முடியுமா? முடியாது. நம் இதயம் வெடிக்கின்றது. கண்கள் குளமாகின்றன. தாய்மார்கள் அங்கே கற்பழிக்கப் படுகிறார்கள். குழந்தைகள் நாள் தோறும் கொல்லப் படுகிறார்கள். தமிழினம் இன்னும் ஒருமாத காலமோ — இரண்டுமாத காலமோ தான் அங்கேயிருக்கும். அதற்குள்ளாக எல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்கின்ற அளவுக்கு நிலைமை அங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

'எனவே புத்தாண்டு விழா கொண்டாடுகிற நேரமாக இருந்தாலும், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனின் பிறந்த நாள் விழாவைக் கொண்டாடுகிற நேரமானாலும் நமக்கு வரவேண்டிய உணர்வு வந்தாக வேண்டும்.

அந்த உணர்வு நாம் வாழ்கிற உணர்வு, நம்முடைய வீடு நலமாக இருக்கின்ற உணர்வு, நம்முடைய பக்கத்து தெரு நலமாக — வளமாக இருக்கின்ற உணர்வு என்றில்லாமல், நமது இனம் இலங்கையில் அழிந்து கொண்டிருக்கிறதே — அந்த இனத்தைக் காப்பாற்றுகிற உணர்வாகவும் ஏற்பட வேண்டும். அந்த உணர்வை ஏற்படுத்திக் கொள்ள நாமனைவரும் இந்த நாளில் சூளுரை மேற் கொள்வோம்.